

RĪGAS SV. JĒKABA KATEDRĀLES VĒSTNESĪTIS

Nr. 20 (349)
2019. gada
17. novembris

Trūcīgo cerība nekad nezudīs

„Trūcīgo cerība nekad nezudīs” (Ps 9: 19). Šie psalma vārdi aizsāk pāvesta Franciska vēstījumu pasaules trūcīgo dienai, kuru atzīmējam svētdien, 17. novembrī. Tie pauž dziļu patiesību, kuru ticība ievieš vispirms trūcīgo sirdīs, atjaunojot zudušo cerību netaisnības, ciešanu un dzīves neskaidrību priekšā.

Psalma veidošanās laikā iedomīgie un bezdievji vajāja nabagus, cenšoties pārņemt savā īpašumā pat viņu rīcībā esošo mazumiņu, šādi tos pakļāva.

Šodien nav daudz savādāka situācija. Ekonomiskā krīze nav kavējusi daudziem sakrāt mantu, kas ne reti izrādās nepiemērota, ikdienā saskaroties ar ļoti daudziem trūcīgiem, kuriem trūkst dzīvē paša nepieciešamā un kuri dažkārt tiek aizskarti un izmantoti.

Arī šodien jāatzīst daudzi jauni vergošanas veidi. Tie skar ģimenes, kuras spiestas atstāt tēvzemi, lai citur meklētu izdzīvošanu; bāreņus, kuri zaudējuši vecākus vai tika vardarbīgi izmantošanas

veidā no tiem atņemti; jaunieši, kuri meklē profesionālu piepildījumu, bet negūst darbu tuvedzīgas ekonomiskas pieejas dēļ; dažāda veida vardarbības upuri, sākot no prostitūcijas līdz narkotiku pārdošanai; bezpajumtnieki un sabiedrības atstumtie, kuri kļaiņo apkārt.

Bieži redzam trūcīgos rakņājamos pa miskastēm, lai dabūtu to, ko citi atmetuši kā nevajadzīgu. Tā viņi cer atrast kaut ko izdzīvošanai vai apģērbam. Ne reti trūcīgos uzskata par parazītiem sabiedrībā, tāpēc tiem pat nepiedod viņu nabadzību. Spriedums vienmēr atrodams aiz stūra. Tiem nav ļauts būt kautrīgiem vai bezcerīgiem; tos uztver kā draudu vai vienkārši bezjēdzīgus vienkārši tāpēc, ka tie ir nabadzīgi.

Daudzi trūcīgie bieži vien cieš ļaunprātību un tik tikko tiek pieciesti. Tie visiem kļūst it kā neuztverami, to balss vairs nav dzirdama vai saklausāma sabiedrībā. Aizvien vairāk tiek kļūst svešinieki dzīvojamo māju rajonos un pamesti sociālās aprites apkārtnēs.

(turpinājums 3.lpp)

DIEVKALPOJUMI RĪGAS SV. JĒKABA KATEDRĀLĒ

Svētdiena, 17. novembris.

Parastā liturģiskā laikposma

33. svētdiena. Pasaules trūcīgo diena.

8.00 Sv. Mise par draudzi un lūgšana

„Svētais Dievs”

9.15 Marijas Leģions svētdienas sk. telpās

11.00 Galvenā Sv. Mise par +Loginu Jāni

13.15 Svētdienas skolas nodarbības

15.00 Sv. Mise (bērniem) par Tulišu un

Loču dzimtas mirušajiem

18.00 Vesperes

18.30 Sv. Mise pasaules trūcīgo dienā

Pirmdiena, 18. novembris.

Latvijas valsts svētki

8.00 Sv. Mise Felicijas Micānes nodomā

Himna: Dievs, svētī Latviju!

Otrdiena, 19. novembris.

8.00 Sv. Mise par +Mariju Daškevicu

Trešdiena, 20. novembris.

8.00 Sv. Mise par Malvīni Raupi

16.30-18.30 Grēksūdze

Ceturtdiena, 21. novembris.

**Vissv. Jaunavas Marijas prezentācija
templī. Piemiņas diena**

8.00 Sv. Mise devēja nodomā par

mirušajiem

Piektdiena, 22. novembris.

Sv. Cecīlija, jaunava un mocekle.

Piemiņas diena

8.00 Sv. Mise par +Jāni Skarbiniku un

Jēzus Sirds litānija

Sestdiena, 23. novembris

8.00 Sv. Mise par +Antoņinu Aigari

Svētdiena, 24. novembris. Parastā

liturģiskā laikposma 34. svētdiena.

Mūsu Kungs Jēzus Kristus, Vispasaules

Karalis. Lieli svētki. Draudzes svinības.

Vissvētākā Sakramenta adorācija

8.00 Sv. Mise par draudzi un lūgšana

„Svētais Dievs”

09.15 Marijas Leģions Svētdienas sk.telpās

11.00 Galvenā Sv. Mise par arhibīskapa

Zbigņeva veselību

Cilvēces veltīšanās akts Jēzum Kristum;

Euharistiskā procesija

13.15 Svētdienas skolas nodarbības

15.00 Sv. Mise par +Vaļu Barkāni

18.00 Vesperes

18.30 Sv. Mise par +Sintiju Bāliņu

Pilnas atlaidas par cilvēces veltīšanās aktu

Jēzum Kristum Karalim.

Ziedojumi tiek vākti Rīgas Garīgā

semināra uzturēšanai

Pirmdiena, 25. novembris.

8.00 Sv. Mise par +Vaļu Barkāni

Otrdiena, 26. novembris.

8.00 Sv. Mise par +Masiļuni Antoņinu

19.00 Sv. Mise Biķernieku slimnīcā

Trešdiena, 27. novembris.

8.00 Sv. Mise par Gunāra Puķīša dzimtas

sakņu dziedināšanu un atbrīvošanu

16.30 – 18.30 Grēksūdze

Ceturtdiena, 28. novembris.

8.00 Sv. Mise par Gunāra Puķīša miesas,

dvēseles un gara dziedināšanu un

atbrīvošanu

Rīgas Svētā Jēkaba katedrāles pastorālās komandas kontaktinformācija

Sv. Jēkaba katedrāle: tālr. 67326419

Diakons Gunārs Konstantinovs:

tālr. 67326419, mob. 29654800

jekaba.katedrale@tvnet.lv

Pastorālo vajadzību koordinatore –

Andžela mob. 26156406

Pr. Pauls Kļaviņš, administrators:

harisime@inbox.lv; mob. 27001445

Piektdiena, 29. novembris.

8.00 Sv. Mise par +Sofiju, +Olgu, +Jāni,
+Genovefu, +Alekseju un Jēzus Sirds
litānija

Sestdiena, 30. novembris**Sv. apustulis Andrejs. Svētki**

8.00 Sv. Mise par +Annu, +Jāzepu,
+Kazimiru Rumpiem

Sākas Adventa laiks**Svētdiena, 1. decembris.****Adventa 1. svētdiena.****Jēzus Sirds godināšana.****Vissvētākā Sakramenta adorācija.**

8.00 Sv. Mise un lūgšana „Svētais Dievs”
9.15 Marijas Leģions svētdienas sk. telpās
11.00 Galvenā Sv. Mise par +Albertu
Čekšu. Svētlietu pasvētīšana
13.15 Svētdienas skolas nodarbības
15.00 Sv. Mise (bērniem) par draudzi
18.00 Rožukronis
18.30 Sv. Mise par +Vaļu Barkāni

Trūcīgo cerība nekad nezudīs

(turpinājums no 1. lpp)

Raksti aizvien runā par Dievu, kas darbojas nabagu labā. Viņš „dzird” viņu saucienus, nāk palīgā, aizsargā, glābj. Dievs nekad nebūs vienaldzīgs vai kluss pret nabagu saucieniem. Dievs īsteno taisnību un neaizmirst (sal. Ps 40: 18; 70: 6); viņš ir nabagu patvērumš un aizvien nāk tiem palīgā (sal. Ps 10: 14).

Veltīgi būtu censties savas bagātības drošības sajūtās celt mūrus un noslēgt durvis uz ārpusē paliekošo rēķina. Pravieši atgādina, ka „Kunga diena” izpostīs šķēršļus starp tautām un dažu iedomīgo attieksmi nomainīs ar daudzu solidaritāti (sal. Am 5: 18; Is 2 – 5; Jl 1 – 3). Ilgi nevar turpināties cilvēku sāpīgā atstumšana malā. Viņu sauciens kļūst skaļāks un aptver visu zemi. Nabagi

aizvien protestē pret mūsu netaisnību. Nabagi ir kā pulvermuca. Ja tā aizdegta, eksplodēs pasaule (teicis pr. Primo Mazzolari).

Raksti steidzina iestāties trūcīgo labā. Dieva vārds visur norāda uz nabagiem, dzīves vajadzību trūcīgiem, jo tie atkarīgi no citiem. Tie ir apspiestie, pazemotie un atmestie. Jēzus nebaidījās vienoties ar nabagiem: „Ko jūs darījāt vienam no šiem mazākajiem maniem brāļiem, to man darījāt” (Mt 25: 40). Ja mēs atsakāmies redzēt Jēzu nabagos, tad sagrozām Evaņģēliju, mazvērtējam Dieva atklāsmi. Jēzus atklātais Dievs ir dāsns, žēlsirdīgs, labestīgs, žēlastību dodošs Tēvs. Viņš dod cerību īpaši tiem, kas vīlušies un zaudējuši cerību uz nākotni.

Jēzus sāka sludināt Dieva valstību ar svētlaimi: „Svētīgi jūs, kas esat nabagi” (Lk 6: 20). Šis paradoksālās vēsts nozīme ir tā, ka Dieva valstība pieder nabagiem, jo viņu stāvoklis ir atbilstošs to saņemt. Cik daudzus nabagus sastopam katru dienu! Laika gaitā un civilizācijas attīstībā viņu skaits it kā pieaug, nevis mazinās. Gadsimtiem ejot, šī svētlaimē izrādās vēl paradoksālāka: nabagi ir vienmēr nabadzīgāki, šodien vairāk, kā jebkad. Taču Jēzus savu valstību ievadīja, nostādot nabagus centrā. Viņš ievadīja savu valstību, bet uzticēja mums, viņa sekotājiem, pienākumu virzīt to uz priekšu, līdz ar atbildību dot cerību nabagiem. Mūsdienās jo īpaši būtu jāiedzīvina cerība un jāatjauno uzticība. Šāda atbildība ir kristiešiem, un no tās atkarīga mūsu sludināšanas un liecības ticamība.

Tuvībā nabagiem Baznīca īstenojas kā viena tauta daudzu tautu ietvaros. Baznīcai jānodrošina, lai

neviens nejustos svešinieks vai atstumts, jo kopīgā pestīšanas ceļā viņa ietver katru cilvēku. Nabagu stāvoklis liek nepalikāt tālu no nabagos cietošā Jēzus miesas. Mums būtu jāskar viņa miesa un personīgi jāaņemas kalpot, kas būtu īsts evaņģelizācijas veids. Pie Evaņģēlija sludināšanas pieder arī nabagu sociālā attīstība, jo kristīgā ticība saistās ar vēsturisku reālismu. Mīlestības dzīvināta ticība uz Jēzu nepieļauj viņa sekotājiem noslēgšanos individuālistiskā vai nonākšanu garīgos grupējumos bez iespauda uz sociālo dzīvi (sal. *Evangēlii gaudium*, 183).

Kristus sekotāju prioritāte ir iestāties par sabiedrības atstumtiem, dot reālu cerību trauslajiem brāļiem un māsām. Tad konkrēti izpaužas kristīgā tuvākmīlestība, kad ar līdzcietību Kristus mīlestībā ticīgie dalās ar trūcīgiem, paši gūstot spēku Evaņģēlija sludināšanā.

Īstas rūpes sākas ar to, ka mīlestībā esam vērtīgi par otru, īpaši to, kam nav labi. Nav viegli liecināt par kristīgu cerību patēriņa, izšķērdības kultūras ietvaros, kad cilvēki rūpējas tikai par šauru un pārejošu labklājību. Lai atklātu no jauna būtisko un iedzīvinātu Dieva valstības sludināšanu, jānotiek mentalitātes maiņai.

Cerību izplata arī piepildījuma sajūta tad, kad nabags tiek pastāvīgi pavadīts. Nabags gūst īstu cerību tad, kad atpazīst kristiešu atdevē dāsnu mīlestību, kas nemeklē atmaksu.

Brīvprātīgie lai sastaptajā nabagā meklē tā patiesās vajadzības, neapstājas pie materiālām vajadzībām vien, atklāj

nabagos labestību, ņem vērā dzīves pieredzi un izpaušmi, šādi aizsāk īstu brālīgu dialogu. Nav vietas šķeltniecībai ideoloģisku un politisku uzskatu dēļ. Skats jāpievērš būtiskajam, kas neprasa vārdu plūsmu, bet mīlestības skatu un izstieptu roku. Nabaga sliktākā diskriminācija ir garīgās aprūpes trūkums (sal. *Evangēlii gaudium*, 200).

Nabagiem vispirms vajag Dievu un viņa mīlestību, kuru dara redzamu līdzās esošie svētie, kuri dzīves vienkāršībā skaidri pauž kristīgās mīlestības spēku. Dievs sasniedz cilvēku sirdis visādos neskaitāmos veidos. Nabagi, protams, nāk, lai saņemtu ēdienu, bet tiem reāli vajag vairāk, kā siltu ēdienu vai sviestmaizi. Nabagiem vajag mūsu rokas, lai būtu pacelti; mūsu sirdis, lai no jauna sajūtu sajūtu siltumu; mūsu klātbūtni, lai pārvarētu vientulību. Vārdu sakot, tiem vajag mīlestību.

Dažkārt ļoti maz vajag, lai atjaunotu cerību. Pietiek uz brīdi apstāties, uzsmaidīt un ieklausīties. Liksim beidzot malā statistiku: nabagi nav statistika, ar kuru lepoties par saviem darbiem un projektiem. Nabagi ir sastopamas personas, vientuļas, jaunas un vecas, uzņemamas mājās, lai dalītos mielastā; viņi gaida draudzīgu vārdu. Nabagi mūs glābj, jo ļauj sastapt Jēzus Kristus vaigu.

Pasaules acīs liekas neloģiski domāt, ka nabadzība un trūcīgums ietvertu glābjošu spēku. Taču tāda ir apustuļa mācība, atbilstoši Dieva izvēlei (sal. 1 Kor 1: 26 – 29). Cilvēcīgi nevar

redzēt šo pestīšanas spēku, taču ticības acīm redzam to darbojamies un personīgi piedzīvojam. Dieva svētceļojošā tautā darbojas pestīšanas spēks, kas ietver visus pārveidē, kad atpazīstam nabagus un tos mīlam.

Sv. Franciskam

kā aizbildnim ekoloģijā - 40

1979. gada 29. novembrī ar apustulisko vēstuli *Inter Sanctos* sv. Jānis Pāvils II pasludināja sv. Francisku kā debesu aizbildni visiem tiem, kas veicina ekoloģiju. Asīzes svētais savā universālās brālības izpratnē ietvēra pat nedzīvo radību - sauli, mēnesi, ūdeni, vēju, uguni un zemi. Viņš tos sauca, atbilstoši lietvārda dzimtai, par brāļiem un māsām,

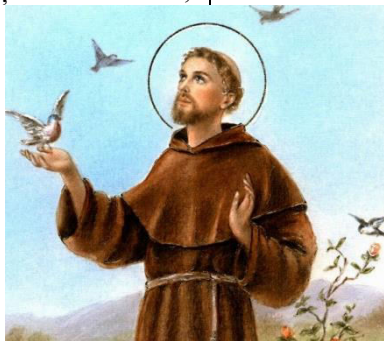
un izrādīja tām patīkamu cieņu. Šajā sakarā, par viņu atrodam sekojošu vēstījumu: „Viņš aptvēra visas lietas savā klusā dievbijībā, runājot tām par Kungu un mudinot tās slavēt viņu”. Tomēr šajā sfērā

Franciska piemērs vienlaikus ļoti skaidri pierāda, ka radības un dabas elementi nav pasargāti no netaisnīgas un kaitīgas profanācijas, un tās (ņemot vērā Bibliisko mācību par radīšanu un atpestīšanu) jāuzskata par radībām, pār kurām cilvēkam piemīt zināma atbildība, un ne par lietām, kas padotas viņa kaprīzei, par lietām, kas kopā ar cilvēku gaida un ilgojas „tikt atbrīvotas no iznīcības verdzības, lai iegūtu Dieva bērnu godības brīvību” (Rom 8, 21).

Aizvadītie 40 gadi un pāvesta Franciska mudinājumi rosina katru mainīties prātos un sirdīs, lai attīstītu

integrālu ekoloģiju vai vispār būtu vairāk uztveroši ekoloģiskām rūpēm.

Dabisko resursu izšķērdēšana, īstermiņa attīstības modeļi negatīvi iespaido nabadzību, sociālo izaugsmi un sociālo vienlīdzību (sal. *Laudato Si*, 43, 48); kopējo labumu apdraud neierobežots individuālisms, patēriņš un izšķērdība. Tad grūti veicināt ekonomiku, vides un sociālo solidaritāti, kā arī ilgtermiņa attīstību cilvēcīgākā ekonomikā, ņemot vērā ne tikai tūlītēju vēlmju apmierināšanu, bet arī nākošo paaudžu labklājību. Šo izaicinājumu priekšā mēs taču varam „celties sev pāri, atkal izvēlēties labo un veikt jaunu sākumu” (*Laudato Si*, 205).

Tāpēc atbildes uz pašreizējām problēmām nevar palikt virspusīgas. Vajag tieši siržu un prātu mainīšanos. Cenšoties pārvarēt ēdiena trūkumu, sociālo un ekonomisko spriedzi, ekosistēmu degradāciju un „izšķērdes kultūru”, vajadzīgs atjaunots ētisks skatījums

ar cilvēkiem centrā, vēlme nevienu neatstāt dzīves nomalē. Šāds skatījums vienotu, nevis šķeltu; ietvertu, nevis noraidītu; tas ņemtu vērā darbības galīgos nolūkus un cilvēku reālās dzīves (sal. *Laudato Si*, 160).

Integrālas ekoloģijas attīstība ir gan aicinājums, gan pienākums. Aicinājums atklāt no jauna savu Dieva Tēva bērna identitāti. Mēs taču esam radīti pēc Dieva attēla un mums uzticēts pārraudzīt zemi (sal. Rad 1: 27, 28; 2: 15). Mūsu identitāte ir atjaunota ar Jēzus nāvi un augšāmcelšanos (sal. 2 Kor 5: 17); esam svētdarīti ar dāvāto Svēto Garu

(sal. 2 Tes 2: 13). Šāda identitāte ir Dieva dāvana katram cilvēkam un pat pašai radībai, kuru atjauno dzīvinošā žēlastība, pateicoties Jēzus nāvei un augšāmcelšanai. Tāpēc tik steidzami vajag solidarizēties un būt kopīgi atbildīgiem par savu kopējo māju, kas ir visa pasaule.

Pāvests Francisks aicina mainīt „globālās attīstības modeļus” (*Laudato Si*, 194), veidojot jaunu dialogu par mūsu planētas nākotni (sal. *Laudato Si*, 14). Lai šādi pārveidojas indivīdi, korporācijas, institūcijas un politika.

Dievs mūs aicina uz dāsnu darbošanos, un viņš piedāvā nepieciešamo gaismu un spēku. Viņš mūs nepamet. Dzīvības Noteicējs ir galīgi vienojies ar mūsu zemi, viņa mīlestība aizvien rosina rast jaunus ceļus uz priekšu. Lai sv. Francisks aizlūdz par mums un palīdz mums īstenot šos mērķus!

Apustuliskai vēstulei par misijām - 100

1919. gada 30. novembrī tika izdota pāvesta Benedikta XV apustuliskā vēstule *Maximum Illud*, kura nav plaši pazīstama, tomēr pāvests Francisks ir vēlējis to izcelt savā misiju dienas vēstījumā (uz 20. oktobri). Oktobra mēnesis bija izsludināts par misiju mēnesi tieši šajā sakarā.

Dokuments iznāca pēc Pirmā pasaules kara, kad bija mazinājusies misiju dedzība un ideoloģiskie uzstādījumi, sociāli politiskās izmaiņas Eiropā, ekonomiskie apsvērumi koloniālismā vairs nestādīja Evaņģēlija sludināšanu kristiešu dzīves centrā, tāpat kā pašlaik Jēzus vēsts katoliskumu izkropļo vienpusīgas individuālisma

tendences, populisms un etnocentriska šķeltniecība.

Maximum Illud uzskatīts par pamattekstu misioloģijā, pievērsoties misijai *ad gentes* (pie tautām). Benedikts XV rakstīja par vietējās Baznīcas veidošanos teritorijās, kurās līdz tam kristīgo dzīvi noteica nevis vietējais bīskaps, bet gan reliģiskas kongregācijas (proti, atbilstošā reliģiskā ordeņa loceklī un viņu priekšniecība). Pāvests vairāk uzsvēra garīdznieku veidošanu no vietējās tautas, kuri saprastu vietējo valodu un kultūru. Šāda ticības inkulturācijas pieeja lielā mērā tika izvēsta vēlāk (īpaši sv. Jāņa Pāvila II enciklikā *Slavorum Apostoli* [1985] un Franciska pamudinājumā *Evangelii Gaudium* [2013]).

Varētu pat apgalvot, ka apustuliskā vēstule *Maximum Illud*, vismaz netieši, iespaidoja arī priestera Antonija Springoviča iecelšanu par Rīgas bīskapu 1920. gada aprīlī, ņemot vērā to, ka Rīgas bīskaps O'Rurke nenāca no Latvijas garīdznieku vidus. Astoņas dienas pirms šīs vēstules parakstīšanas Latvijas valdības pārstāvis priesteris Jāzeps Rancāns tikās ar pāvestu un izrunājās par šo jautājumu.

Svinot šīs vēstules simtgadi, stiprināsim kopību ar Romas pāvesta misiju iniciatīvām, vēlreiz iepazīstoties ar Baznīcas dokumentiem šajā jomā, taču vispirms ļaujot galvenajam misijas veicējam – Svētajam Garam – darboties sevī un mainīties atbilstoši Jēzus sekotājam un viņa Evaņģēlija vēstnesim!

PAR LATVIJU UN BRĪVĪBU

Aizvadīta Lāčplēša dienas notikumu simtgade, kad vairāk un spilgtāk, nekā jebkad agrāk parādās karavīra loma tautu un valstu dzīvē. Atkal no jauna apstiprinās uzskats,

ka tam, kas grib dzīvot un pastāvēt, katru brīdi jābūt gatavam savas tiesības aizstāvēt arī ar varas ieročiem. Nav pārspīlējums, ja saka, ka karavīrs ir ne vien savas tautas sargs, bet arī visu kultūras vērtību garants, nodrošinātājs un izplatītājs. Ilgu mūžu un neaizstājamu vietu tautām nodrošina ne vien to radītās kultūras vērtības, ne vien pilni šūpuļi, ne vien čaklums un darba spējas, bet tikpat lielā mērā arī karavīra zobens. Aiz dainu dzidrā skanīguma stalts stāv latviešu karavīra tēls un viņa šķēps ir tas, kas ļāvis citiem strādāt savas zemes un valsts labā.

Tauta to parasti novērtē. Kā ūdens, plūzdams pāri oļiem, tos noskalo spodrus un gludus, tā viņa, gadsimteņiem domās kavēdamās pie saviem karavīriem, ir izveidojusi to kareivīgās īpašības, iekausēdama tajās visus savus dvēseles spēkus, godu un lepnumu. Tāpēc ne velti pēc karavīru īpašībām var spriest arī par visas tautas īpašībām un raksturu.

Latviešu kareivisko īpašību un varoņgara simbolizējums ir Lāčplēša tēls, tautas labāko centienu auklētājs, savas tēvzemes un brīvības cīnītājs un sargs. Uz viņa vairoga ir rakstīts sīkstums, drosme un uzticība. Viss, ko viņš ir darījis, ir veltīts tautai, un viss, ko viņš ir izcietis, ir ciests par tautu. Ne velti tautas fantāzija viņam piedēvējusi lāča spēku,

tāpat, kā ir milzums pasaku un teiku, kur drosmīgi vīri un jaunekļi cērtas ar mošķiem un pūķiem un uzveic tos.

Brīvības cīņas bija latviešu tautas nacionālās un sociālās atbrīvošanās karš, kurā tā cīnījās par Latvijas neatkarību, un reizē, lai gāztu kungu šķiru ar visām tās politiskām un sociālām privilēģijām. Apvienotās Bermonta un Golca divīzijas, piekārtīgā un seškārtīgā pārspēkā, gatavojās triecienam pret Rīgu, lai iznīcinātu latviešu brīvības cīnītāju karaspēku un gāztu Latvijas nacionālo Pagaidu valdību. Šajā viskritiskākajā brīvības cīņu laikā, 1919. gada 13. septembrī Vatikāns atzina Latviju un tās nacionālo Pagaidu valdību *de facto*. Ar to latviešu tautas varonīgajām brīvības cīņām tika pievērsta visas pasaules uzmanība un sagatavots ceļš Latvijas *de jure* atzīšanai starptautiskā laukā.

Latvijas Pagaidu valdība 1919. gada 4. oktobrī, tieši pirms bermontiešu uzbrukuma Rīgai, iecēla priesteri Jāzepu Rancānu par savu pilnvaroto pie Svētā Krēsla un sūtīja uz Romu ar ziņojumu par apstākļiem Latvijā. Pēc pāris dienām - 8. oktobrī Bermonta armija uzbruka Rīgai. No Rīgas varēja izbraukt tikai oktobra beigās. Neparasti grūtos un bīstamos ceļa apstākļos Latvijas valdības delegāts pr. J. Rancāns, gan kājām, gan pajūgā, šķērsoja fronti Latvijā. Poļu bruņu vilcienā viņš šķērsoja poļu un sarkanarmijas Daugavpils – Viļņas frontes joslu un nokļuva Varšavā, lai tur dabūtu vajadzīgās vīzas tālākam ceļojumam. Pēc mēneša ieradies Romā, pr. J. Rancāns 1919. gada 22. novembrī, privātā audiencē, nodeva pāvestam Benediktam XV Latvijas valdības rakstus un pilnvaras. Pēc tam, apmeklējis Romas kūrijas kardinālus un, iepazīties ar

jaundibinātās Latvijas draudzīgo kaimiņu valstu pārstāvjiem Romā, Latvijas valdības delegāts, pr. J. Rancāns gatavoja ceļu Latvijas *de jure* atzīšanai.

Pateicoties valsts neatkarības garīgajiem, politiskajiem un juridiskajiem stiprinātājiem, aizvien būtu jāvadās pēc ticības, cerības un mīlestības, kas kristiešus vērš uz Dievu, kas vēlas piedāvāt ikdienas cīņai garīgu un tikumisku perspektīvu, iestāšanos par patiesu brīvību un pašatdevi.

Pie Lāčplēša kājām atdusas varoņu pulki, un saļimstošais cīnītājs nodod šķēpu dzīvajam. Dzīve un teiksma saplūst kopā vienos krastos, sirmgalvji cērtas kā jaunekļi, un zēni dara vīru darbus. Debesis ir tumšas, pusnakts vairs nav tālu, un tā ir zīme, ka atkal tuvojas diena, kuras saulē, tāpat, kā pirms gadsimtiem, spoži mirdz karavīru ieroči un uzvaras. Taču vēl spožāk sirdīs staro ticība Jēzum Kristum, kas ir tautu Gaisma. Lai šī Gaisma aizvien spīd pār Latviju!

Lūgšana par Latviju

Visspēcīgais Dievs, kas atklājis mums savā Dēlā Jēzū Kristū, mēs pateicamies, ka esi svētījis mūsu tautu. Svētī visus šeit klātesošos, kā arī visus mūsu zemē, kuri smagi strādā un tiecas pēc tā, lai Tava taisnība, Tavas rūpes par nabagiem un cietējiem izvērstos Latvijā. Palīdzi saprast, ka sabiedrības izcilību vispirms nosaka cieņa pret vājākajiem un trūcīgākajiem mūsu vidū. Mēs lūdzam Tavu žēlastību pār mūsu brīvības centieniem, apliecinot Tavas dotās tiesības uz dzīvību un svētlaimi.

Tāpēc slavējam Tevi par dāvāto dzīvību. Dāvā drosmi to aizsargāt, jo bez šīs dzīvības citas tiesības nav nodrošinātas. Lūdzam Tavu svētību tiem, kas ieņēmti mātes miesās, lai tie būtu pieņemti un aizsargāti. Stiprini slimos un vecos, kas gaida Tava svētā Vaiga skatīšanu dzīves beigās, lai tos pavada īsta līdzcietība, lai tie saņem pienācīgu cieņu un uzmanību.

Mēs slavējam un pateicamies Tev par dāvāto brīvību. Lai mūsu zemē nekad netrūkst drosmīgo aizsargāt mūsu pamatbrīvības. Atjauno visos ļaudīs dziļu cieņu pret reliģisko brīvību. Lai mūsu brīvība ir saskaņota ar patiesību, lai brīvība sakārtota labestībā un taisnībā. Palīdzi piedzīvot brīvību ticībā, cerībā un mīlestībā.

Lai aizvien pateicamies tiem, kas atdevuši dzīvības par mūsu brīvību. Uzticam viņu dvēseles Tavai mūžīgai aprūpei, tagad lūdzot Tavu aizsardzību mūsu karavīriem.

Mēs slavējam un pateicamies Tev par dāvāto dzīvību un brīvību, ar kuru varam sasniegt patiesu laimi.

Lielākā dāvana dzīvajiem un mirušajiem

Jēzus Kristus Upuris –
sv. Mise par dzīvajiem un
mirušajiem – konkrētos nodomos
ir lielākā dāvana, aizlūgums un
atbalsts cilvēku vajadzībās.
Pieteikt šos nodomus var sakristejā
vai pie dežurantes.

Redakcijas adrese:

M. Pils 2, Rīga, LV-1050

Tālr.: 28882358

E-pasts: vestnesitis@gmail.com

Vestnesīša numuri pieejami:

Redkolēģija:

Atbildīgais: pr. Pauls

Datorsalikums: pr. Pauls

Metiens: 450 eks.

www.jekabakatedrale.lv